

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu vyhověl, usnesení obou předchozích stolic zrušil a uložil rejstříkovému soudu, by znovu o žádosti rozhodl.

Důvody:

Znění §u 25 min. nařízení z 9. března 1863 č. 27 ř. z. nenasvědčuje náhledu vyslovenému v usnesení v odpor vzatém, že vysvědčení z rejstříku obchodního jen o negativním obsahu jeho (že tam jistý zápis zanesen není) vydávána býti směji. Odstavec 3. tohoto paragrafu stanoví, že úředními vysvědčeními může býti potvrzeno, že určitá firma nebo určitý zápis o ní v rejstříku zanesen není. Kdyby nařízení zřejmě stanovilo, že vysvědčení jenom takového obsahu vydána býti mohou, byl by názor uvedený správným. Takového obratu však v ustanovení onom není. Sluší je tedy vykládati v souvislosti s prvním odstavcem a s § 281 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, č. 208 ř. z. tak, že vysvědčení vydána býti mohou o skutečnostech z rejstříku patrných, ale také o tom, že rejstřík určitého zápisu neobsahuje. Usnesení v odpor vzatá jsou tedy zřejmě protizákonná, pročez dle § 16 cís. pat. z roku 1854 dovolacímu rekursu bylo vyhověno, jak jest svrchu uvedeno.

Čís. 183.

Rozepře zahájená dle předpisů exekučního řádu u kausálního soudu jakožto soudu povolivšího exekuci, projednávatí dlužno bez přivzetí odborného soudce laika. Jinak jest řízení zmatečným.

(Rozh. ze dne 27. května 1919, R I 197/19.)

Na základě rozsudku krajského soudu jako obchodního senátu v Chebu byla tímto soudem povolena exekuce. Proti ní podal dlužník u téhož soudu žalobu dle § 35 ex. ř. Soud projednal a rozhodl spor v senátě, do něhož na místě jednoho soudce z povolání přivzal odborného soudce laika. Odvolací soud zrušil rozsudek a řízení, jemu předcházejší, počínajíc líčením, k němuž byl přivzat odborný soudce laika, vyhradiv právní moc zrušovacího svého usnesení, uložil prvé stolic, by spor znova projednala a rozhodla, a to s poukazem k předpisům §§ 50 a 51 ex. ř. a § 477 č. 2 c. ř. s. a hledě k tomu, že § 51 ex. ř. nedopouští, by na tento případ použito bylo zásad, vyslovených v §§ 45 a 104 j. n. v nové jich úpravě.

Nejvyšší soud usnesení odvolacího soudu potvrdil.

Důvody:

V případě přítomném jedná se jen o otázku, byl-li rozhodující soud náležitě obsazen a zdali sběhnuvší se vada má v zápětí zmatečnost rozsudku a jemu předcházejícího řízení, pokud toto před vadně obsazeným soudem se odbývalo. Mylně má dovolatel za to, že, když dle nového ustanovení §u 104 j. n. mohou strany platně smluviti, by rozepře

spadající pod obecnou pravomoc, vznesena byla na soud obchodní, nemůže býti vadou, když předmětná rozepře, která dle § 50 c. ř. s. měla rozhodována býti výhradně jen soudci zkoušenými, projednána a rozhodnuta byla senátem za příbrání soudce odborného z kruhů obchodních, ani žádná strana proti tomu výtky neučinila. Sestavení senátu vymyká se dohodě stran, tu platí bezvýmínečně předpis zákona a proto i ustanovení § 50 ex. ř. má ráz práva donucovacího. Nelze zde proto užiti analogie posledního odstavce § 104 j. n., to tím méně, ano se jedná o vykonávání moci soudní v řízení exekučním, v němž jakákoli dohoda mezi stranami jest neúčinná. Mylně také za to má dovolatel, že sběhnuvši se vada nezakládá zmatečnosti, poněvadž § 50 ex. ř. takové sankce nestanovil. Exekuční řád stanoví v § 78, že, pokud v něm není nic zvláštního stanoveno, platí všeobecné předpisy civilního řádu soudního. Prohlašuje-li tedy předpis § 477 č. 2 c. ř. s. za zmatek, pro který nutno zrušiti rozsudek i vadné řízení, když rozhodující soud nebyl řádně obsazen, platí předpis ten i zde ve sporu přítomném, třeba to § 50 ex. ř. zvláště nestanovil, poněvadž citované zákonné místo určuje jen, jak oproti § 7 j. n. sluší v rozepřích, k nimž exekuční řízení dalo podnět, a jež se před kausálním soudem projednávají mají, rozhodovací soud obsaditi. Nebyl-li tento předpis zachován, jak se stalo právě zde, sběhl se zmatek, který má za následek, co určuje § 477 úvod. věta c. ř. s. a co také odvolací soud vyslovil.

Čís. 184.

Zápis firmy u obchodního soudu odštěpného závodu předpokládá průkaz, že odštěpný (a nikoliv jen hlavní) závod byl dříve zapsán u obchodního soudu hlavního závodu.

(Rozh. ze dne 27. května 1919, R II 59/19.)

Žádost akciové společnosti A o zápis odštěpného závodu do obchodního rejstříku zemského soudu v Opavě byla prvním soudem navrhovatelce vrácena, by prokázala, že odštěpný závod jest již zapsán do rejstříku obchodního soudu v Praze jako obchodního soudu hlavního závodu. Rekursní soud usnesení toto potvrdil, poznamenav, že mínění prvního soudu, že odštěpný závod musí býti napřed zapsán u obchodního soudu hlavního závodu, jest odůvodněno zněním čl. 21 odst. 3 obch. zák., podle kterého se firma u obchodního soudu odštěpného závodu nezapiše, dokud není prokázáno, že u obchodního soudu hlavního závodu zápis již byl vykonán; že mínění toto jest správné, tomu svědčí i ustanovení § 59 zák. o společnostech s obm. ruč., kde jest výslovně nařízeno, že zřízení odštěpného závodu společnosti s obm. ručením jest ohlásiti u soudu závodu hlavního.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolací stížnosti.

Důvody:

Usnesení rekursního soudu, kterým bylo usnesení prvního soudu potvrzeno, ani neodporuje zákonu, ani není zmatečným, a poněvadž zde